

(Поводом текста [Бранислава Ристивојевића “Нацрт статута РЕКОМ-а из угла Устава РС и њених кривичноправних прописа](#) “)

По занимању сам адвокат и разумем примедбе и аргументацију господина Бранислава Ристивојевића на Нацрт статута РЕКОМ-а. Овим текстом није ми намера да укрштам копља око правних питањима која је отворио познатији и засигурно стручнији колега Ристивојевић. То су, по мом суду веома лепо и аргументовано учинили госпођа Маријана Тома и господин Богдан Иванишевић.

Намера ми је да кажем шта за жртве протеклих ратова значи уколико успије оснивање РЕКОМ-а. Да сам имао среће можда би се као и г. Ристивојевић, уз благи подсмех и подозрење бавио правном теоријом и чувао Устав Србије од насртаја издајника.

На моју жалост, ја рат нисам гледао на телевизији, већ је он кроз мене прошао и неповратно ми изменио ми живот. Припадам оном делу људи које Нацрт статута РЕКОМ-а назива жртве рата и мислим да могу говорити у име доброг дела породица убијених у протеклим ратовима.

Породице жртава желе управо оно што предвиђа Нацрт Статута РЕКОМ-а – да се расветли судбина несталих, да се призна неправда нанета жртвама, да се допринесе остваривању права жртава, да политичке елите ова питања ставе у приоритет... Да се именом и презименом попишу сви погинули...

Нацрт статута РЕКОМ-а предвиђа и јавна саслушања жртава која ће преносити државне телевизије. Породице жртава не теже публицитету и сваки наступ те врсте за огромну већину представља напор, али им је важно да јавност сазна за неправду која им је нанета.

Можда ће ово саслушање г. Ристивојевићу личити на “Колективно лудило у режији невладиног сектора” али ја мислим да оно то није.

Прошле јесени на консултацијама РЕКОМ-а у Загребу пред око 500 људи имао сам прилику да говорим о убиству моје мајке Боје Пјевач. Након што сам изразио своје искрено жаљење и суосећање са свима онима у Хрватској који су доживјели трагедију сличну мојој – јако сам желео свима рећи шта је мени значила мајка и шта то значи убити неком мајку ...и у уводу сам рекао

Мајка ,што Вам прво пада на ум кад кажете ту ријеч.

Мени небо, јер је моја мајка имала очи боје неба, плаве, дубоке.

Биле су мирне,брижне и зрачиле су љубављу.

Родила нас је седмеро.

Учила нас је да волимо и да праштамо. Захваљујући њој ни сада не знамо шта је мржња.

Убио ју је непознати злочинац из Специјалних постројби МУП –а Хрватске 09.септембра 1993. године у акцији Медачки дзеп. Убијена је само зато што је била Српкиња.

Њене остатке пронашао је мој брат Никола након осамнаест дана.

Тијело је било изрешетано мецима, од ударца тупим предметом недостајало је пола главе, на десној руци недостајала су три прста.

Док живим, сваког дана питаћу се да ли су јој стварно сјекли прсте? Да ли су то чинили док је била жива или је већ била мртва? Гдје сам то погрешио?...

Мени је значило да јавност Хрватској чује неправду која ми је нанета. Важно ми је било да се зна да разумна људска бића не смију умирати на начин на који је умрла моја мајка и хиљаде других и да је неко за то крив.

Протекли ратови, на подручју бивше СФРЈ су однели око 200.000 живота. Кад се о овом говори, морамо се присилити да схватимо да то нису само бројеви и да свака од жртава има своју причу и своју тугу. Неке од њих су, на жалост још трагичније од моје.

Има мајки којима су убили супруга и двоје-троје синова... Има родитеља којима су убили малу децу... На просторима бивше СФРЈ, у прошлим ратовима, људе су набијали на колац, живе палили, живе бацали у бунаре, клали, вадили очи, сјекли уши, сјекли главе, вјешали за дрво и гађали ножевима, убијали су целе фамилије, силовали труднице и оне које су тек родили, натеривали најрођеније на сексуално општење, водили читаве стадионе људи на погубљење, заробљавали и вадили људске органе за продају...

Натјецали су се у монструозности.

Ово није био хорор филм, ово се око нас стварно дешавало пре десетак – петнаест година.

Зар је цивилизовано прећи олако преко тога као да ништа није ни било?

Зар је људски погађати се као на пијаци колико је било жртава, морбидно навијајући да је наших било више (јер је онај други онда више крив)?

Чујмо вапај породица несталих и помогнимо им, нађимо снаге да пребројимо и попишемо жртве и околности њихова страдање, напишимо на једном месту што смо радили једни

другима и скинимо ордење са оних који то не заслужују.

Коалиција за РЕКОМ жели помоћи жртвама. Помогнимо сви скупа да ова иницијатива угледа своју реализацију.

Предвиђено је да Статут РЕКОМ-а има снагу међудржавног уговора који треба да буде усклађен и проведив за све чланице које га прихвате.

Ако се слажемо око суштине да је потребан другачији однос према жрвама него до сада - свака конструктивна и добронамерна критика и сваки такав предлог за побољшање Нацрта статута су драгоцени.

Искрено верујем да стручни људи као господин Бранислав Ристивојевић, са мало више разумевања и жеље такођер могу помоћи.